

σπήλαιον, ὑπό τινος Θρασύλλου, Θρασύλλου τοῦ Δεκελέως, κινήσαντος ἀνδρασιν Ἴπποθοωντίδι φυλῆ, ἐν Ὀλ. 115, α'. ἀμέσως μετὰ τοῦ Ἀλεξάνδρου τὸν θάνατον. Περιείχετο δ' ἐν τῷ σπήλαιῳ σύμπλεγμα παριστῶν τὸν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος φόνον τῶν τέκνων τῆς Νιόβης, ἴσως ἐπίσης τὴν ὑπόθεσιν τοῦ διθυράμβου ἢ δράματος καθ' ὃ ἐνίκησεν ὁ χορὸς τοῦ Θρασύλλου.

Ἐπίσης δὲ χορηγικοὺς τρίποδας ἔφερον καὶ οἱ διδυμοὶ κίονες οἱ ὑπὲρ τὸ σπήλαιον τοῦτο ἔτι ἰστάμενοι, καὶ τριγωνικὰ ἔχοντες τὰ κιονόκρανα.

Ἄλλ' ὑπῆρχεν ἰδίως μίᾳ τῶν Ἀθηνῶν ὁδὸς ἣτις ἀπασα ἔκοσμεῖτο ἑκατέρωθεν ὑπὸ τοιούτων μνημείων, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὴν ἐπωνυμίαν *Τρίποδες* ἔφερον. Ἦν δὲ αὕτη ἡ φέρουσα ἀπὸ τοῦ θεάτρου εἰς τὸ Πρυτανεῖον, καὶ ἐν τῶν ἐπ' αὐτῆς μνημείων εἶναι αὐτὸ τὸ τοῦ Δυσικράτους. P.

ΤΡΕΙΣ ΒΙΟΓΡΑΦΙΑΙ

ἐξ ἀνεκδότου βιογραφικῆς συλλογῆς ἀποσπασθεῖσαι.

(225) *Παρθένιος ὁ Κατσοῦλης.*

—000—

Διέπρεψεν ὁ Ἠπειρώτης οὗτος ἱερομόναχος μεταξὺ τῶν κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς παρελθούσης ἑκατονταετηρίδος διδασκάλων καὶ λογίων, ἐν τῇ πόλει ταύτῃ ἐκπαιδευθεὶς ὑπὸ τὸν κλεινὸν Γεώργιον Σουγδουρῆν, ἐγεννήθη δὲ εἰς τὴν Ξήτσαν, κώμην τῶν Ἰωαννίνων, καὶ ἀπεβίωσε, καθά φησιν ὁ Βενδότης (ἐκκλ. ἱστορ. Δ. 145) τῷ 1730 ἐν Ἰωαννίνοις δύο ἔτη μετὰ τὴν ἐκδοσιν τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πονήματός του « ἀποφθεγμάτων ἀπανθίσματα ». Πρὶν τῶν ἀποφθεγμάτων συνέταξε καὶ συλλογὴν παροιμιῶν, ἐξ ἧς ὁ Γεώργιος Κρομμύδας, ἀνεκδότου οὔσης, ἠρανίσθη καὶ κατεχώρισεν εἰς τὰς πραγματείας του ἱκανὰς, καὶ τὴν συλλογὴν ταύτην ὁ Κοσμᾶς Μπαλάνου ἐν τῷ προλόγῳ τῆς Ἀλγέθρας του ὀνομάζει παροιμιαστήριον ». Τοῦ πονήματος δὲ τούτου εὑρομεν ὑπόγραφον κατεχόμενον ὑπὸ τοῦ Κυρίου Μιχ. Γοργόλη, ἐξ οὗ ἀντιγράψαντες ἐπισυνάπτομεν τὸ σύντομον προοίμιον.

« Τοῖς ἐντευξομένοις ἐν Χριστῷ ἡμῖν ἀδελφοῖς κτλ.
 » Ἀγαθὸν τι χρῆμα τὸν πόνον ἀποφάναντά τινα τῶν ἐπὶ φιλοτιμίᾳ βεβωμένων ἀνδρῶν, κομιδῆ θαυμάσιας τὰ μέγιστα ἐπηρεσάμην, ὡς κάλλιστα καὶ δοκιμώτατα φιλοσοφήσαντα, διὰ πόνου γὰρ τοῖς ἀνθρώποις ἐπεισρέει τὰ ἀγαθὰ, διὰ πόνου πάντες τιμῆς ἀξιοῦνται, διὰ τούτου πλουτοῦσι, διὰ τούτου θεοῦ βασιλείαν κληρονομοῦσιν.— Οὕτως ἀγαθὸν ὁ πόνος, τῷ γε πονοῦντι καὶ « θεὸς συλλαμβάνει » κα-

τὰ τὴν παροιμίαν. Τοῦτο δὲ οὖν αὐτὸς τῷ πόνῳ ὡς μέσῳ τινὶ χρῆσάμενος ἔρχομαι πρὸς τὴν Ἰμ. ἀγάπην καὶ ἐν Χριστῷ ἡμῶν ἀδελφότητα, ἀσπαζόμενος τὸν ἐν Χριστῷ ἀσπασμὸν, ἐπόνησα γὰρ οὐ μετρίως περὶ τὴν συλλογὴν τῶν παροιμιῶν, καὶ γὰρ, ὡς δῆλον, διεσπαρμένων τυγχανουσῶν καὶ μὴ ἐν ταύτῳ, πόνον τε οὐκ ὀλίγον ἀφείλον τοῖς θέλουσι χρῆσθαι ταύταις συλλέξας ἀπὸ βιβλίων διαφόρων, ἀπὸ τε Βαρίνου καὶ Σουΐδα, ἀπὸ τε Μηχαήλου Ἀποστολίου καὶ Τυρρᾶίου καὶ Διδύμου, ἀπὸ τινος Γραικολατίνου καὶ ἄλλων ἀνωνόμων, πολλάς τε ἀπὸ τῶν χυδαίων, κάλλος τῆς Ἑλληνίδος διαλέκτου, παρ' ἧς καὶ ἐπέξευσαν ὧν δὲ λαχουσῶν μοι οὐδεμίαν παρῆκα (α). Τούτων δὲ τὸ χρήσιμόν τε καὶ ὑπουργὸν ἐγνωσμένον ὑμῖν ἤθη γὰρ παραινοῦσι, καὶ πάθη ἐπανορθοῦσι, λόγος γὰρ βιωφελῆς ἡ παροιμία, καὶ εἰσὶν οἷον ὕλη ἀναγκαιοτάτη τοῖς λόγοις καὶ ἐπιστήμῃς μετεσχηκόσιν, ὑπουργοῦσι γὰρ ὑμῖν, εἰς τὸ ὁμιλεῖν ἀστείως καὶ συγγράφειν κοσμίως. Τοῦτο καὶ γὰρ προορῶν ἐπόνησα περὶ τὴν συλλογὴν τῶν αὐτῶν, ἃς τάξεις ἀμοιρούσας εὐρῶν, ταύτην ἐχαρισάμην αὐταῖς, ἐξ ὧν τὰς μὲν εἰς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν συντεινούσας, ἃς καὶ ταυτοσημάντους καλέσας, ἐν τῷ τέλει μετεθέμην τοῦ βιβλίου. Τοῦτον οὖν τὸν πόνον προανατίθημι τῇ ὑμῶν λογίῳτητι, ὃν ὑπτίαις χερσὶν ὑποδέξασθαι ἀξιῶ, οὐκ ἀφορῶντες εἰς τὸ τοῦ δώρου λιτὸν, ἀλλὰ τὸ πρόθυμον τοῦ πονήματος μετὰ φιλοφροσύνης δεξιώσασθε, καὶ γὰρ καὶ Ἀλέξανδρος ὁ Μέγας οὐκ ἀππξίωσε τὸν ὀλίγον τι ταῖς χερσὶν ὕδωρ κομίσαντα. Μετ' οὐ πολὺ δὲ, ἦν Θεὸς διδῶ, καὶ ἄλλην συλλογὴν, τὴν τῶν ἀποφθεγμάτων προσοίσω ὑμῖν, ἀδελφὰ γὰρ, κατὰ τὸν εἰπόντα, παροιμίαι καὶ ἀποφθέγματα. Ἐγὼ μὲν οὖν ὦ σεβασμία δμήγυρις, ὃ κατὰ δύναμιν εἶχον προσήνεγκον, ὑμῶν δὲ ἕκαστος τὸν οἰκεῖον ἔρανον μὴ ἀπαστεργείτω, καθ' ἃ δυνάμειος ἔτυχεν, οὕτω δὲ ποιούντες, *ἔπιτολίην πληροῦμεν Θεοῦ, ἧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας, ἀμήν.* »

Παρθένιος ἱερομόναχος, ὁ καὶ Κατσοῦλης ὁ ἐξ Ἰωαννίνων τῆς Ἰμ. λογίτητος ἐν Χριστῷ ἀδελφός.

(47) *Γεράσιμος Παλλιαδᾶς.*

Ἀπὸ τοῦ πίθου τῆς λήθης, οὕτως εἰπεῖν, ἐξάγωμεν τὸν σοφὸν τοῦτον Ἕλληνα τῆς 12'. ἑκατονταετηρίδος διὰ τῶν ὑποσχημειομένων 27 ἐπιστολῶν, ἃς εὑρομεν ἐν τῷ σημειωταρίῳ τοῦ Μοναστηρίου τοῦ Βησσαρίωνος ἀντιγεγραμμένας, ἀλλ' ἄνευ χρονικῆς καὶ τοπικῆς σημειώσεως τῆς ἐκδόσεώς των.

(α). Περὶ τὰς 700 δημῶδες παροιμίας (ἐν χρήσει οὖσας τότε κατὰ τὴν πόλιν τῶν Ἰωαννίνων καὶ τὰ περίε) συγκατεχώρισεν ἐν τῷ τέλει τοῦ πονήματός του μὴ κατὰ στοιχείου ἐγγεγραμμένας, ὧν ἕκαστην ἐξελληνίσας καὶ οὐκ ἀσπύχως ἐρμηνεύσας, συγκατέταξε μεταξύ τῶν ταυτοσημῶν καὶ σχετικῶν ἀρχαίων παροιμιῶν.

Αἱ ἐπιστολαὶ αὗται ἑλληνιστὶ γεγραμμέναι, διὰ τὸ δεινὸν καὶ στρυφνότατον ὕφος τοῦ γράφοντος, διὰ τὴν ἐπὶ τὸ ἐπιδεικτικώτερον πλοκὴν αὐτοῦ καὶ διὰ τὴν ἀμέλειαν καὶ ἐπιπολασιότητα τοῦ ἀντιγράφαντος αὐτὰς χρῆζουσι Δηλίου καλυμθητοῦ πρὸς πλήρη ἐμβάτευσιν, δι' αὐτῶν δὲ ἠδυνήθημεν πορισθῆναι, ὅτι ἐγράφησαν μεταξὺ τοῦ 1650—1685, ἔτι ὁ ἐν λόγῳ Γεράσιμος συγκεκριημένος ἐκ βαθείας καὶ ποικίλης παιδείας, πρὶν τοῦ 1661 κατεῖχε θέσιν διδασκαλικὴν, καὶ ὡς ἄριστος ἱεροκῆρυξ ἐκλείζετο, ὅτι τοιοῦτο, ὃν ἐπεσκέφθη τότε τὰ Ἰωάννινα, διδασκαλεύοντος τοῦ σοφοῦ Σπυρίδωνος Τριανταφύλλου, ὅτι διὰ τινὰ ἔτη ἐδιδασκάλευσαν εἰς Ἄρταν, ἐκεῖθεν δὲ εἰς Παραμυθίαν καὶ ἐκ νέου εἰς Ἄρταν περὶ τὸ 1690, ὅτι καθ' ἃν καιρὸν διέτριβεν ἐν τῇ Ἠπειρῷ, ἔζη καὶ ὁ πατήρ αὐτοῦ Θεόδωρος καὶ ὁ ἀδελφός του Στέφανος ἱερομόναχος, ἀμφοτέροι πεπαιδευμένοι καὶ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ ἐνδημοῦντες. Ἀλλ' ἡ πατρὶς τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος σοφοῦ Ἑλλήνος μένει ἡμῖν ἀγνωστος, ὡς καὶ ἡ πηγὴ ἐξ ἧς ἐξήντησε τὰς ὑψηλοτέρας τῆς σοφίας του γνώσεις, ἀναμφίβολον δὲ ἐστίν, ὅτι ἐχηρμάτισεν εἰς Κέρκυραν ἀκροατῆς καὶ τοῦ προμνησθέντος Σ. Τριανταφύλλου. Ἴσως πατρὶς αὐτοῦ ὑπῆρξεν ἡ Κρήτη, διότι πρὸς Κρήτας δεικνύεται ἐκ τῶν ἐπιστολῶν του μᾶλλον ἐσχετισμένος, οἷοι ὁ Γεράσιμος Βλάχος, Ἀρσένιος ὁ Καλούδης, Μελέτιος ὁ Συρίγος, Βαρθολομαῖος ὁ Συρόπουλος, Γρηγόριος ὁ Μελισσηνός, Μελέτιος ὁ Φιλαδελφείας, ὁ τε Γραδενίγος Ἀλοῖσιος ἢ Ἀμβρόσιος.

Οὐκ ἔχομεν ἄλλο τι περὶ τούτου προσθεῖναι, εἰκάζομεν δὲ ὅτι καὶ ὁ κλεινὸς Ἀνδ. Μουστοζύδης, μεταξὺ τῶν σοφῶν ἀνεκδότων σημειώσεών του περὶ τῶν πεπαιδευμένων τῆς 12'. ἑκατονταετηρίδος οὐδεμίαν ποιήσεται μνησίαν περὶ τοῦ σοφοῦ τούτου Ἑλλήνος. Διότι ἐν τῇ ἐκθέσει αὐτοῦ, τῇ ἐν τῇ Πανδῶρᾳ τοῦ 1856 ὀκτ. τεύχει 137, οὐδὲν τι περὶ τούτου, τοῦ τε Σπυρίδωνος Τριανταφύλλου ἀναφέρει, καὶ τοι μέχρι τοῦ 1658 διέτριβεν ὁ τελευταῖος εἰς Κέρκυραν διδάσκων.

Τὰς δὲ ῥηθείας ἐπιστολάς αὐτοῦ, Θεοῦ διδόντος σπεύσομεν δημοσιεῦσαι, (ἀφοῦ διορθώσωμεν ἐν μέρει τὰς παρεσφρησάσας ἐλλείψεις καὶ λάθη τοῦ ἀντιγράφου), μετὰ τινων σημειώσεων διευκρινιστικῶν τοῦ νοήματός των, ἐπιγράφονται δὲ ὡς ἔπεται

- 1—3 Βαρθολομαίῳ ἱερεῖ (τῷ Συροπούλῳ.)
- 4 Μελετίῳ τῷ Συρίγῳ.
- 5—6 Γερασίμῳ τῷ Βλάχῳ.
- 7 Τῷ Παριερωτάτῳ Ἰωσήφ τῷ Δάξῃ.
- 8 Σπυρίδωνι Τριανταφύλλῳ (1).

(1) Ταύτην καταχωρίζομεν ἐν τῇ βιογραφίᾳ τοῦ αὐτοῦ Σ. Τριανταφύλλου.

- 9 Ἐμμαουὴλ ἱερεῖ τῷ Δεκάρχῳ.
- 10—11 Σιλβέστρῳ Ἀρχιδιακόνῳ Ἰωαννίνων.
- 12 Παππᾷ Ἰωάσαφ.
- 13 Λέοντι τῷ Γλοκεῖ.
- 14 Βησσαρίῳ τῷ Μακρῷ.
- 15 Ἀρσενίῳ ἱερομονάχῳ τῷ Καλούδῃ.
- 16 Βαρθολομαίῳ Ναυπάκτου καὶ Ἀρσῆς.
- 17 Μελετίῳ Φιλαδελφείας.
- 18 Στεφάνῳ ἱερεῖ Παλλαδᾷ τῷ αὐταδέλφῳ.
- 19 Θεοδώρῳ Παλλαδᾷ, τῷ πατρὶ.
- 20 Ἀλοῖσιῳ Γραδενίγῳ (ἴσως τῷ Ἀμβρόσιῳ Γραδενίγῳ τῷ Κρητικῷ).
- 21—22 Γρηγορίῳ ἱερομονάχῳ Μελισσηνῷ.
- 23 Παρθενίῳ τῷ ἱερομονάχῳ.
- 24 Σιλβέστρου ἱεροδιακόνου (ἀπάντησις).
- 25 Μελετίου Φιλαδελφείας ὁμοία.
- 26—27 Γρηγορίου τοῦ Μελισσηνοῦ ὁμοία.

(248) Σπυρίδων Τριανταφύλλος.

—οοο—

Ὁ σοφὸς οὗτος Ἕλληνας, Κερκυραῖος τὴν Πατρίδα, παρ' οὐδενὸς τῶν γνωστῶν ἡμῖν ὑπομνηματιστῶν ἀναφέρεται, ἐκ δὲ τῆς ἀνεκδότου βιογραφίας τοῦ Βησσαρίωνος τοῦ Μακρῷ καταφαίνεται ἡ ὑπαρξίς καὶ ἀξία τοῦ ἀνδρὸς ἀποχρώντως διὰ τῶν ἐπομένων λέξεων « Τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἦλθεν ἀπὸ τὴν νῆσον τῶν » Κορυφαίων ἓνας διδάσκαλος Τριανταφύλλης τὸ ὀνομά του, καὶ ἄνοιξε σχολεῖον εἰς τὰ Ἰωάννινα, » καὶ ἀπὸ τότε ἤρχισε τὰ γραμματικὰ ὁ Βησσαρίων » ἡμοῦ μὲ ἄλλους συμπατριώτας καὶ ἐσπούδασεν εἰς » ἐκεῖνον γραμματικὰ καὶ ποιητικὰ καὶ λογικὴν ὀλίγην, τέσσαρας ἡμισυ χρόνους ». (Παρθένιος ὁ Μικρός). Μεταξὺ δὲ τῶν ἐντυχουσῶν ἡμῖν ἐπιστολῶν τοῦ σοφοῦ Γερασίμου Παλλαδᾶ, εὐρίσκειται καὶ ἐπιστολή τις ἀπευθυνομένη πρὸς τὸν μνησθέντα σοφόν, ἐπιγραφομένη « Τῷ σοφῷ Τριανταφύλλῳ », ἣν ἀχρονολόγητον οὖσαν ἐπισυνάπτομεν. Εἰς ἐπιστολὴν δὲ Γρηγορίου ἱερομονάχου γεγραμμένην ἐξ Ἰωαννίνων τὴν 4 Φεβρ. 1661 καὶ διευθυνομένην πρὸς τὸν ἐκθέντα Παλλαδᾶν ἀναγινώσκομεν ταῦτα « Νῦν δὲ περιλυπότεροι γεγόναμεν, ὅτι τινὰ συμβαίνοντα κατὰ τύχην » ἢ κρεῖττον εἰπεῖν κατ' ἐνέργειαν καὶ συνηγορίαν τοῦ » τῶν ἀρετῶν φθονοῦντος ἀεὶ καὶ βασκαίνοντος δαίμονος, κατὰ τοῦ λογιωτάτου συνερράφησαν Σπυρίδωνος τοῦ Τριανταφύλλου. » Ἀπαντῶν δὲ ὁ αὐτὸς Παλλαδᾶς τῷ ἐπιστέλλοντι φησὶ « Ταύτην γὰρ » διερχόμενος, οἶδά σε, παιδείας ἕνεκα τῆς θειομιμητικῆς » του εἰς Ἰωάννινα τὰς ἐνδημίας πεποιθέναι, τὴν ταύτης » πολυπόνον σπουδὴν παρὰ τοῦ λογιωτάτου Σπυρίδωνος Τριανταφύλλου ἀντλήσασθαι ἐφιέμενον, ἧς » τὰ ἀκροποικιλόχρηστα ἄνη ὁ παμπόνηρος ἀποβλέπων » ἐχθρὸς οὐ πεφθονηκέναι ἡμελήσατο, ἵνα μὴ τῇ ἐκεῖ

νων ἀρωματώδαι ἐκχύσει αὐτός· ἐκ πολλοῦ οἶά περ
 δυσώδους κατ' αὐτὸν ἀπαγχονισθῆ. Ἄλλ' ἐν τις ὑπέρ-
 σθενος τοῦ παντεπόπτου ἰσχύς, ἢ τὰς ἐκείνου δηλητη-
 ρίους ἐνέδρας συνθλάσαι δυναμένη, εἰς ἣν τὰς ἡμῶν ἐλ-
 πίδας ὀλοφύχως ἀναθῶμεν. » Ἐκ τῶν ἀναφερομένων
 λοιπὸν ἀπομνημονευμάτων ἐξάγομεν, ὅτι ὁ ἀοίδιμος
 οὗτος σοφὸς ἐδιδασκάλειεν ὑπερμεσοῦσας τῆς 12'.
 ἑκατονταετηρίδος εἰς Κέρκυραν, ἐξ ἧς μετέβη τῷ
 1658 διδασκαλεύσων εἰς Ἰωάννινα ἀκροκτὰς αὐτόσε
 ἔχων μεταξὺ ἐτέρων πλείστων, τὸν Βησσαρίωνα τὸν
 ῥηθέντα Γρηγόριον ἱερομόναχον, τὸν Μελισσηνὸν,
 Σίλβεστρον τὸν τοῦ Ἰωαννίνων ἀρχιδιάκονον καὶ
 Ἐμμανουὴλ ἱερέα τὸν Δέκαρχον.

Ἄγνωοῦμεν δὲ πότε ἔπαυσε τῆς ἐν Ἰωαννίνοις διδα-
 σκαλίας, ὡς καὶ τὰ μετὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην συμ-
 βάντα αὐτοῦ. Ὁ πολυμαθὴς Ἀνδ. Μουστοξύδης (ἐν
 τῇ Πανδώρᾳ τοῦ 1856 τευχ. 157. Μ. Ὀκτ.) ἀναφέ-
 ρει παρέργως ὡς μέλος τῆς ἐν ἔτει 1732 συστηθεί-
 σης Ἰονικῆς Ἀκαδημίας Ἰωάννην τὸν Τριαντάφυλλον
 καὶ Χριστόφορον, ἴσως αὐτάδελφον τοῦ πρώτου. Ἰ-
 πῆρξαν ἄρα γε οὗτοι υἱοὶ τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος Σπυ-
 ρίδωνος ἢ ἔγγονοι ἢ πλάγιοι συγγενεῖς; Ἐπειδὴ δὲ
 ὁ τοῦ Βησσαρίωνος βιογράφος Παῖσιος, ὅτε κατὰ τὸ
 1673 διαβάς ἐκεῖνος ἐκ Κερκύρας εἰς Ἰωάννινα, διέ-
 τριψεν ἐκεῖσε, ἱκανὰς ἡμέρας συνεντυγχάνων τοῖς
 γνωρίμοις καὶ φίλοις του, οὓς καὶ ἀπομνημονεύει, οὐ-
 δεμίαν ποιεῖται μνείαν τοῦ ἐν λόγῳ Τριανταφύλλου
 οὔτε ἀλλαγῆ ἀναφέρει τι περὶ τούτου, ἐξάγεται ὅτι
 ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ οὐχ ὑπῆρχε ζῶν.

« Τῷ σοφῷ Σπυρίδωνι Τριανταφύλλῳ Γεράσιμος.

« Οὐ τοῖς τῶν μελισσῶν ζωύφιοις πτίλων μεθ' ἐ-
 αὐτῶν ἐκτεταμένων, τοῖς μύρων ἔζουσι, καὶ ἀνθέων
 εἶδη ταῖν χερσῶν κτεχούσι, περιβομβεῖν προσήκει, τὰ
 δὲ τῶν μερόπων τὸ μᾶλλον πλήθη σοὶ τῷ σοφιστῇ
 προσιέναι. Μύρον γὰρ ὡς ἄντως ὥρας, καὶ οὐ πολ-
 λοῦ χρόνου παραλλαγῆ, τῆς εὐοδμίας ἀμυρον φανή-
 σεται, ἢ δὲ τῆς σοφίας πλημμυρίς, τὰ τε περιχαρῆ
 καὶ καλλειδόχροα τῶν ἀρετῶν σου καὶ πράξεων ἀν-
 θη, τὰ γλώττῃ ψελλιζούσῃ (ὡς τὸ ἀψευδὲς οὕτως)
 χεῖλεσί τε θίγειν διὰ τὸ τούτων ἀπειρον μὴ δυνάμε-
 να, αἰὼν οὐχ ὁ πᾶς ἐξαλείψαι ποτε δυναθεῖν, αὐτῶν
 ὡς τὸ στέφος ἀφθαρσία, καὶ τούτοις ἀφθαρσία χαρή-
 σεται. Πῶς τοίνυν ἐραστὴς τούτων μὴ γένωμαι, ὃ
 σοφίας στέφος; Ἐραστὴς ὡς ἐραστὴς σὸν κλέος πε-
 ριβομβῶν τῇ τῆς ἐπιστολῆς κατὰ τέχνην ἀκασμία,
 ἧς τὸ ταπεινὸν εἶδος οὐκ ἀπόβλητον, προσιτὸν δὲ τὸ
 μᾶλλον γένοιτο, αὐτὸ γὰρ ἀρχὴ μετὰ πέρας τῆς
 πανευθύμου χαρμοσύνης γενήσεται. Ἐῤῥώσο. »

Π. ΑΡΑΒΑΝΤΙΝΟΣ.

Ὁ κατωτέρω λόγος ἐξεφωνήθη ἐν τῷ Ἀρσα-
 κείῳ Παρθεναγωγείῳ τὴν 17 Ἰουνίου, ὅ-
 τε ἐπερατώθησαν αἱ κατὰ τὴν 3 τοῦ αὐ-
 τοῦ μηνὸς ἀρξάμεναι ἐξετάσεις τῶν μα-
 θητῶν, παρούσης καὶ τῆς Μεγαλειοτάτης
 Προστάτιδος τῆς Φιλεκπαιδευτικῆς Ἑται-
 ρίας, ὑπὸ τοῦ Κ. Λέοντος Μελά, Εἰσηγη-
 τοῦ τῆς ἐπὶ τῶν Σχολείων Ἐπιτροπῆς.

—οοο—

Μεγαλειοτάτη Ἀρσασα

καὶ

Σεβαστὴ ὁμήγουρις.

Ὅταν ἐπὶ τινος ὄρους ἀσθμαίνοντες ἀναβαίνωμεν
 ὅπως μετὰ τοῦ σώματος καὶ τὴν ψυχὴν ἡμῶν ἀνυ-
 ψοῦντες, τὸ μεγαλεῖον καὶ τὴν καλλονὴν τῆς δημι-
 ουργίας θαυμάσωμεν, καὶ τὸν πλάστην δοξολογήσω-
 σωμεν, πολλάκις καθ' ὁδὸν ἰστάμεθα, καὶ τὸ βλέμ-
 μα πρὸς τὰ ὀπίσω στρέφοντες, εὐχαριστούμεθα, ἀ-
 ναπαυόμεθα καὶ νέας δυνάμεις ἀντλούμεν πρὸς ἐξα-
 κολούθησιν τῆς ἀνόδου μας.

Αὐτὸ τοῦτο πράττομεν καὶ ἡμεῖς τὴν κλίμακα τοῦ
 πολιτισμοῦ ἀναβαίνοντες ἐντὸς τοῦ νέου τούτου Παρ-
 θενῶνος κατ' ἔτος ἰστάμενοι πρὸς τὸ παρελθὸν τὸ βλέμ-
 μα στρέφομεν, καὶ τὴν πρόοδον τοῦ Παρθεναγωγείου
 ἡμῶν καθορῶντες, ἐλπίδας γλυκυτάτας περὶ τοῦ μέλ-
 λοντος συλλαμβάνομεν, καὶ δι' αὐτῶν εἰς τὴν ἀνά-
 βασιν τῆς κλίμακος ἔτι μᾶλλον ἐνισχυόμεθα.

Ἄλλ' ἢ Φιλεκπαιδευτικὴ Ἑταιρία εἰς τὸν εὐγενῆ
 ἀγῶνα τοῦ πολιτισμοῦ ἀποδυθεῖσα δὲν ἀναζητεῖ
 βεβαίως αὐτὸν ἐντὸς τῶν ζηρῶν γραμμάτων καὶ τῆς
 ἐπιτολαίου τοῦ νοῦς ἐκπαιδεύσεως, καθόσον πολυ-
 χρόνιος ἤδη πείρα ἀπέδειξεν ὅτι ἡ τῶν σχολείων
 συνήθης ἐκπαίδευσις, ἢ τὴν διάνοιαν μόνον ἐπιψά-
 ουσα καὶ τὴν καρδίαν παραμελοῦσα οὐδέποτε εἰς
 τὴν εὐημερίαν καὶ τὴν ἀνύψωσιν τῶν κοινωνιῶν συν-
 ἐτέλεσε.

Διὰ τὰ βλαστήση ἀνθρώπον καὶ θάλλον τὸ γλυκὺ
 ἔαρ τοῦ πολιτισμοῦ ἀπαιτεῖται πρὸ πάντων τῆς
 καρδίας ἢ καλλιέργεια, διότι αὐτὴ εἶναι τὸ πηδά-
 λιον τοῦ ἀνθρωπίνου βίου, ἢ ἔδρα τῶν εὐγενῶν αἰ-
 σθημάτων, ὁ μοχλὸς τῶν ὠραίων ἔργων καὶ ἡ πηγὴ
 τοῦ πολιτισμοῦ. Ἀκαλλιέργητος μένουσα ἡ καρδία
 μαραίνεται, τὰ δὲ μαραμένα φύλλα δὲν προμηνύουσι
 δυστυχῶς ἔαρ τερπνὸν καὶ εὖοσμον, ἀλλὰ χειμῶνα
 μαῦρον καὶ σκοτεινόν.

Ὡς ἀντηχήση λοιπὸν εἰς τὰ βάθη τῶν καρδιῶν μας
 ἡ ἱερά φωνὴ τῆς θρησκείας, κατερχομένη διὰ τοῦ
 στόματος οὐχὶ πειναλέων καὶ ἀπαιδευτῶν ἀλλὰ σε-
 βαστῶν καὶ πεπαιδευμένων λειτουργῶν τοῦ Ἰψίστου,
 ἃς ἀναζωπυρήσῃ ἐντὸς ἡμῶν ἡ ἱερά αὕτη φωνὴ τὸ